

Max van Buuren

Tweede druk © 2019 Robby Palmen

Uitgeverij Brave New Books

De Bijbeltekst in deel II in het verhaal Sophie is ontleend aan de Nieuwe Bijbelvertaling © Nederlands Bijbelgenootschap 2004.

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

ROBBY PALMEN

**Max van
Buuren**

Voor Suzanne, Levi en Remi, de zin van mijn bestaan.

Inleiding

Dit boek bestaat uit drie delen.

In het eerste deel treft u het verhaal aan van Max van Buuren.

In het tweede deel treft u een tiental kortere verhalen aan die alle handelen over mensen die in een bepaalde situatie belanden en hierin keuzes maken.

In het derde deel treft u vijf kortere verhalen aan die alle betrekking hebben op Emma en haar naasten.

Het belangrijkste is dat mijn verhalen u tot denken aanzetten. Alleen op het moment dat u tijdens of na het lezen van een verhaal in gedachten verzinkt, verrast bent of het volstrekt niet eens bent met de gemaakte keuzes van één van de personages, al is het maar heel even, dan is mijn missie geslaagd.

Robby Palmen

*‘Laten we vooral niet denken dat zoiets als
een absolute vrije keuze bestaat.’*

Inhoudsopgave

Inleiding	5
Deel I	
Max van Buuren	11
Deel II	
Max	111
Sam	115
Johan	123
Lucas	129
Ivo	133
Puck	136
Lotte	140
Sanne	144
Sophie	149
Cees	154
Deel III	
Emma I	163
Emma II	168
Emma III	174
Emma IV	180
Emma V	186

Deel I

In het eerste deel van dit boek treft u het verhaal aan over Max van Buuren, dat geheel gewijd is aan intermenselijke familierelaties.

Max van Buuren groeide samen met zijn twee zussen op in een ogenschijnlijk gelukkig gezin, tot het moment dat zijn vader Hans van Buuren hen zonder opgaaf van redenen van het ene op het andere moment verliet.

Max en zijn zussen Ilona en Iris wisten jarenlang niet waarom hun vader plotsklaps vertrok en werden opgevoed door hun liefdevolle moeder die ook niet uit de doeken deed wat de reden kon zijn van het vertrek van vader Hans.

Op een dag krijgt Max, die eigenlijk Maximiliaan heet, een brief van zijn vader. Deze brief zet hem tot nadenken aan over zijn relatie met zijn moeder en zussen en over een mogelijke relatie met zijn vader en de gevolgen die dit met zich mee kan brengen.

Het verhaal geeft inkijk in de gevoelens van Max, zijn zussen en zijn moeder en laat ook zien dat de reacties en gevoelsbeleving van de direct betrokkenen geheel verschillend kunnen zijn en soms tegen alle verwachtingen in.

Max van Buuren

I

Het was een heerlijke nazomerse dag. Ik zat op het terras in mijn tuin en staaarde voor me uit. De bladeren aan de bomen begonnen de eerste tekenen van herfst te vertonen. Prachtige kleuren lieten zich zien. Voor me op de tafel lag een brief.

‘Aan Max van Buuren’ stond op de envelop. Ik vroeg me af waarom iedereen me Max noemde, terwijl mijn ouders met zorg de naam Maximiliaan voor me hadden gekozen.

Ooit had ik wel geprobeerd om mensen te corrigeren door ze er steeds op te wijzen dat ik Maximiliaan heette als ze me Max noemden, maar tot veel resultaat had het niet geleid. Het was voor de meeste mensen blijkbaar te moeilijk, of te veel moeite om zo’n lange naam uit te spreken. Ik keek naar de brief. Hij was van mijn vader. Jaren geleden was hij zonder het aan te kondigen vertrokken naar Indonesië, Bali om precies te zijn. Mijn moeder, mijn twee zussen en mij zonder pardon achterlatend.

Jarenlang vernamen we niets van hem tot het moment dat ik plotseling een brief van hem ontving. In eerste instantie wilde ik de brief niet lezen. Ik was boos op hem, woedend. Onvergeeflijk vond ik het dat hij ons zo in de steek had gelaten. Het was er allemaal niet makkelijker op geworden. Mijn moeder moest hele dagen werken om ervoor te zorgen dat er brood op de plank was

en mijn twee zussen, die beiden ouder zijn dan ik, namen de huishoudelijke taken op zich.

Nadat ik de brief wel twintig keer uit de keukenlade had genomen om hem daarna steevast weer terug te leggen, had ik vandaag de stoute schoenen aangetrokken en de brief geopend. Hij lag voor me en ik staarde naar het handschrift, zonder een woord te lezen. Het ergerde me dat ook mijn vader me niet bij mijn volledige naam noemde.

Ik keek opnieuw naar de prachtig gekleurde boom en begon een aantal scenario's te bedenken. Stel dat hij spijt betuigde, zou ik hem dan kunnen vergeven? Misschien was hij wel opnieuw getrouwd en had ik er nog een aantal broertjes en zusjes bij. Wellicht was hij ernstig ziek en lag hij op sterven. Zou ik dan naar Bali afreizen om hem de laatste eer te bewijzen?

Ik liet mijn hoofd achterover hangen, keek naar de strak blauwe lucht en sloot mijn ogen. Ik voelde uit beide ooghoeken tranen over mijn gezicht naar beneden rollen. Naarmate ik ouder werd, merkte ik dat ik steeds emotioneler werd. Ik hoefde maar naar een programma op de televisie te kijken waar twee mensen elkaar na jaren terugvonden en ik snikte en snotterde.

Niet dat ik ook op een dergelijke hereniging hoopte, maar ik vond het gewoon heerlijk om te zien dat mensen in staat waren om een periode van ellende achter zich te laten en dat het geluk hen weer toelachte. Zelf had ik natuurlijk ook wel nagedacht hoe een hereniging met mijn vader zou zijn, maar de angst dat ik hem zijn vertrek zou blijven verwijten overheerste en dat zou het herstel van de relatie natuurlijk in de weg staan.

Ik stond op en liep via de achterdeur naar binnen om mijn tranen aan de droogdoek in de keuken af te veegen. Ik trok een keukenkastje open om een papieren zakdoekje te zoeken, maar kon er geen vinden, waardoor ik genoodzaakt was naar het toilet te gaan om daar mijn neus te snuiten met een stukje wc-papier.

Net toen ik me wilde omdraaien om terug naar buiten te lopen, hoorde ik de bel rinkelen. Ik liep naar de deur en zag door het raam dat er een man stond met een collectebus. Hij had me al gezien, dus vond ik het onbeleefd om de deur niet open te maken. Ik hoopte maar dat hij niet aan me kon zien dat ik gehuild had, maar ik wist ook dat mijn ogen direct zouden verraden dat ze tranen hadden geloosd. Ik opende de deur en keek de man aan. Hij begon te vertellen voor welk doel hij collecteerde, maar ik luisterde niet. Ik draaide me om, pakte mijn beurs en nam er een muntstuk uit. Ik deponeerde het muntstuk in de bus en hoorde hem vaag bedankt zeggen. Ik sloot de voordeur en liep via de achterdeur weer terug naar buiten. Een beetje doelloos stond ik voor me uit te staren. Waarom was ik zo bang de brief te lezen? Was ik misschien bang om teleurgesteld te raken? Hoopte ik stiekem toch op een hereniging? Ik wist het allemaal niet meer en ging op mijn knieën voor de vijver zitten. Ik had de vijver zo aangelegd dat je vanaf het terras de vijver kon zien. Met mijn handen leunde ik op de rand van de vijver en probeerde tot op de bodem te kijken. Het water was er helder genoeg voor, maar de in deze tijd van het jaar toch vrij laagstaande zon weerspiegelde op het water, waardoor ik enigszins verblind werd. Ik strekte mijn hand uit over het water, om de weerkaatsing een beetje tegen te houden en zo kon ik door de schaduw die mijn hand op het water maakte plaatselijk een stukje tot op de bodem kijken. De vissen, die al meermaals door een reiger waren opgeschrikt, bleven uit mijn buurt. Waarschijnlijk dachten ze dat ook ik een reiger was. Ik wreef met mijn vinger langs de rand van mijn oog om een traan te vangen. Ik kreeg het idee deze traan te laten samenvloeien met het water in deze vijver. Zo zou ik elke keer als ik naar de vijver keek kunnen denken dat ergens in de vijver een traan van me dreef. Ik stond op, liep naar de tafel en zag dat de brief op de grond gewaaid was. Ik raapte hem op en wilde de brief op de tafel leggen. Er stak een wit hoekje uit de brief. Ik nam het hoekje

tussen mijn vingers en trok eraan. Het bleek een foto te zijn. Op de foto zag ik een vriendelijk lachende man, die zijn arm om een vrouw had geslagen. Ik ging zitten en bekeek de foto aandachtig. De foto moest ergens genomen zijn in Indonesië. Waarschijnlijk op Bali. De man en de vrouw stonden met de rug naar de zee ergens op een prachtig strand. Rechts naast hen stond een palmboom en links van hen rolde een golf het strand op. Ik hield de foto dicht bij mijn gezicht en herkende in de man mijn vader. Hij zag er oud uit. Zijn gelaatstrekken waren hetzelfde gebleven, maar het aantal rimpels was toegenomen. Dit in tegenstelling tot zijn haar. Hij was vrijwel kaal. Aangezien hij een egaal zongebruinde huidskleur had, vond ik de kaalheid helemaal geen probleem. Witte glanzende hoofden vond ik meestal niet mooi. Nee, wat dat betreft had hij geluk in een zonnig land te verblijven. Ik liet mijn ogen van mijn vader naar de vrouw naast hem glijden en zag dat ze een stuk kleiner was dan hij. Ze zag er best leuk uit en ik schatte haar een jaar of dertig tot veertig, maar ik vond dat altijd moeilijk in te schatten bij mensen die een andere afkomst hebben dan ikzelf. Ze droeg een soort doek, die ze om haar lichaam had geslagen en ook zij lachte vriendelijk. Terwijl ik de foto teruglegde op de tafel, vroeg ik me af of ze getrouwd waren. Kinderen zag ik niet op de foto, dus nam ik gemakshalve aan dat die er ook niet zouden zijn. Ik misgunde hem zijn geluk natuurlijk niet, want dat zou me een slechter mens maken, maar mijn gemengde gevoelens lieten me weten dat ik op twee manieren naar zijn glimlach kon kijken. Ik kon met een fijn gevoel naar die lach kijken en blij voor hem zijn dat hij elders zijn geluk gevonden had, maar ik kon de lach ook zien als een huichelende lach van een man die zijn eigen geluk verkiest boven het geluk van zijn gezin. Ik voelde woede in me opborrelen en probeerde dit gevoel te onderdrukken. Met moeite kon ik weer een neutrale houding aannemen. Ik draaide de foto om, zodat ik hem niet meer kon zien en pakte de envelop in mijn handen. Ik wreef met mijn vinger over de sticker van de luchtpost en bedacht me wat een

lange reis de brief had afgelegd voor hij hier was. Een brief met een emotionele lading die nog verder reikt dan de reis die hij had afgelegd. Zelfs al zou er niets zinnigs in de brief staan, dan nog zou deze na zijn lange reis heel wat wonden openrijten. Ik nam de brief ter hand en zag dat het drie blaadjes waren. Vluchtig keek ik ernaar en zag dat de achterzijden van de blaadjes niet beschreven waren. Ik hield het eerste blaadje voor mijn gezicht en de zenuwen gierden door mijn keel. Ik ging hem dus toch lezen. Ik bedacht dat de brief misschien wel dusdanig emotioneel kon zijn dat ik beter eerst even een beetje wc-papier kon pakken en een glaasje water. Ik legde de brief voor de laatste keer ongelezen weg, liep naar het toilet en nam het rolletje van de houder. Dan wist ik in elk geval zeker dat ik genoeg papier bij de hand zou hebben.

In de keuken nam ik een glas uit het keukenkastje en liet de kraan enige tijd lopen om koud water te hebben. Ik voelde met mijn vinger aan het water en vulde het glas. Mijn natte vinger droogde ik af aan de keukendoek en ik liep met het glas water en het rolletje wc-papier naar buiten. Ik zette het glas op een onderzetter op de tafel en ging zitten. Het rolletje wc-papier hield ik op mijn schoot, dan had ik dat in elk geval meteen binnen handbereik, mocht ik het nodig hebben. Ik nam even een slokje water en pakte de brief weer in mijn hand. Nog even keek ik naar de herfstkleuren van de bladeren om zodoende wat rust te vinden en ik begon te lezen.

II

Bali, 20 augustus 2016

Beste Max,

Als je dit leest weet ik dat je de moeite hebt genomen om deze brief open te maken, zonder hem meteen ongeopend weg te gooien. Hiervoor mijn dank. Ik weet eigenlijk niet hoe of waar ik moet beginnen na al die jaren. Toch hoop ik dat je het op kunt brengen om deze brief helemaal tot het einde te lezen. Ik kan me namelijk heel goed voorstellen dat je een enorme boosheid voelt richting mij. Terecht denk ik, want de manier waarop alles is gegaan en het feit dat ik tot nu toe niets meer van me heb laten horen, kan ik niet goedpraten. Dat besef ik terdege.

Toen ik ben weggegaan, was ik denk ik zo oud als jij nu bent, zo'n tweeëndertig jaar. Vandaar dat ik deze brief aan jou richt in de hoop dat je er begrip voor op kunt brengen hoe één en ander is gelopen. Begrijp me goed, ik probeer hetgeen ik gedaan heb en het leed dat ik jullie aangedaan heb niet goed te praten in deze brief. Het enige dat ik wil is na al die jaren mijn kant van het verhaal vertellen.

De tijd waarin je moeder en ik getrouwd zijn, was een heel andere tijd dan nu. Zoals je weet waren je moeder en ik jong toen we trouwden of beter gezegd toen we moesten trouwen, want je moeder was reeds zwanger. Ongelooflijk voor de tijd van nu misschien, maar toen was het een schande. De hele maatschappij keek je met de nek aan als je een kind had en niet getrouwd was. Het kind zou worden bestempeld als een bastaard en je moeder zou zijn uitgemaakt voor publieke vrouw. Onder de druk van de maatschappij en niet als laatste van opa en oma zijn we

destijds dan ook halsoverkop getrouwd. Ik heb mijn studie beëindigd, ben ingetrokken bij opa en oma en ben mee gaan helpen in de zaak van opa. Ons leven werd van de één op de andere dag overhoop gegooid. Je moeder en ik moesten plotseling volwassen zijn, al voelden we ons nog kinderen. Zo waren we een stel verliefde pubers en binnen het jaar waren we een getrouwd stel dat moest zorgen voor een pasgeboren baby. Je moeder en ik leefden in een soort roes. We beseften niet eens wat ons was overkomen. Elke dag hard werken, want daar ging je volgens opa niet dood aan. 's Avond kwam ik altijd laat thuis, terwijl je moeder oma meehielp in het huishouden. Achteraf heb ik spijt dat ik je moeder nooit echt gevraagd heb hoe zij die situatie beleefde. Eigenlijk waren we lotgenoten in dezelfde situatie, maar op de één of andere manier spraken we er nooit over. Ik moet daar ook bij zeggen dat ik me heel moeilijk kon uiten. Ik was enorm introvert. De jaren vlogen voorbij. Week in week uit. Jaar in jaar uit. Het leven denderde als een sneltrein over me heen. Er kwam een tweede kindje, en daarna jij. Je moeder voedde jullie op, omdat ik elke dag maar bleef werken om het gezin draaiende te houden. Elke dag kwam ik doodmoe thuis. Geen zin en geen puf meer om iets te vertellen. Het gebrek aan privacy van het inwonen leverde ook nog eens de nodige spanning op. Van de ene kant wilden we niet ondankbaar overkomen dat opa en oma ons in eerste instantie hadden opgevangen. Van de andere kant was het gemis aan nooit samen eens even alleen zijn een enorm hoge tol die we moesten betalen. Je moeder en ik hadden de voorstelling dat als we eenmaal ons eigen huisje hadden, wij wat meer rust zouden krijgen en alles beter zou gaan, maar nadat we eindelijk iets voor onszelf hadden, bleek de financiële last bijna niet draagbaar. We probeerden jullie te ontzien. Ik, door dag en nacht te gaan werken en je moeder door jullie al haar liefde te geven. Ik dacht dat ik er goed aan deed, maar ondertussen groeide ik steeds verder van jullie af. Na jaren van spanning begon ik me depressief te voelen. Ik voelde me beklemd. Ik wilde sterk zijn, maar ik was zwak.

Ik moest sterk zijn, terwijl ik nooit de kans had gekregen om zelf op te groeien tot een volwassen, solide in het leven staand persoon. Allerlei waanideeën speelden door mijn hoofd en ik nam je moeder niet in vertrouwen om wat dan ook te delen. Steeds verder kroop ik in mijn eigen wereld. Ik voelde me op sommige momenten buitengesloten. Vooral als ik zag hoe liefdevol je moeder met jullie omging. Dit leven was me overkomen. Dit had ik nooit gewild. Op een gegeven moment knapte er iets in mij. Ik wilde weg, vluchten. Je mag me gerust een lafaard noemen, want zo voelde ik mezelf ook. Ik was zelfs te laf om de confrontatie met je moeder aan te gaan en haar te zeggen dat ik haar en jullie zou verlaten. Nachten heb ik wakker gelegen hoe ik het haar zou moeten vertellen, maar ik wist niet hoe. Toch stond mijn besluit vast. Ik moest en zou zelf sturing gaan geven aan mijn leven. Ik wilde zelf bepalen hoe mijn leven zou zijn. Nu besef ik hoe egoïstisch en hoe onzinnig mijn ideeën waren. Jarenlang ben ik blijven vluchten en stelde ik mezelf gerust met het idee dat jullie me toch niet zouden missen. Ik was er immers toch nooit. Ook had ik de overtuiging dat je moeder het wel zou redden. Ze was en is denk ik nog steeds een hele sterke vrouw. Ja Max, het leven kan soms vreemd lopen. Ik heb zo 'n beetje de hele wereld afgezworven en er jaren over moeten doen, om tot de conclusie te komen dat je het leven niet kunt sturen. Sterker nog, het leven overkomt je gewoon. Hetgeen waarvoor ik uiteindelijk ben gevlucht, kan ik zelfs in deze uithoek van de wereld niet ontlopen.

Ik ben zo vrij geweest om een foto van mijzelf en mijn vriendin, Helen, bij te voegen. Voor wat het waard is voor jou. Ik ben niet met haar getrouwd, ook al wil zij dat dolgraag en we hebben ook geen kinderen samen. Zij kan geen kinderen krijgen en heeft mij doen inzien hoeveel het betekent om kinderen te mogen krijgen. Er is een tijd geweest dat ik het zag als een last. Nu besef ik wat een geschenk het was. Ik heb haar alles verteld en dus weet zij van jullie bestaan af. Ik heb besloten nooit meer geheimen voor

mezelf te houden en alles te delen. Mijn ideeën, mijn emoties, alles deel ik met haar. Aan haar heb ik te danken dat ik deze stap richting jou heb durven zetten.

Max, ik weet niet of deze brief ergens toe bij zal dragen. Nogmaals, ik vraag niet om vergeving, maar hoop op een dialoog tussen jou en mij. Ik laat aan jou over of je de boodschap wilt overbrengen aan je moeder en zussen dat het mij oprecht spijt dat alles zo is gelopen. Ik gun jullie het geluk en hoop van jou te horen hoe jij over mij denkt.

Groeten,

Hans